

Proloog

Shona

De lucht rook naar lente en avontuur. Shona opende stil-
letjes het raam en klom naar buiten. Er was geen geluid
te horen. De takken van de oude eik strekten zich uit tot aan
haar kamer. Shona klom op de grootste en stevigste.

Papa had de boom in de nazomer willen terugsnoeien. Maar
toen was er gelukkig eerder dan verwacht een koude, natte
herfst gekomen en had hij het plan laten varen.

Shona spitste nog een keer haar oren voor geluiden in het
huis en toen ze zeker wist dat de kust veilig was, schuifelde ze
langs de takken naar beneden. Als haar vader wist hoe vaak
ze dat deed, zou de boom sneller om zijn dan ze tot drie kon
tellen, dacht ze. En dan zou ze voor eeuwig huisarrest hebben.

Shona kroop door de voortuin. Haar fiets stond tegen het
hek geleund. De ketting moest dringend gesmeerd worden,
maar gelukkig sliep papa en kon hij het piepen niet horen. En
Graham was deze week op kostschool.

Shona trapte hard door. Het was een ongewoon warme dag
geweest voor eind maart, met een thermometer die meer dan
twintig graden liet zien, maar nu, na middernacht, was de
nachtlucht koel en drong door haar shirt en dunne broek.

Maar voordat ze op weg kon gaan naar de heuvels, moest ze

eerst naar Main Road. Haar vriend Nate woonde daar in een smal pistachekleurig huis en Shona reed door een boog de achtertuin in. Het huis was donker, maar in Nates kamer brandde nog licht. Waarschijnlijk lag hij op bed te lezen. Of hij was zijn boek aan het schrijven. Nate wilde schrijver worden. Shona kon deze liefde voor schrijven niet begrijpen; voor haar waren zelfs essays een marteling, en ze beleefde avonturen liever zelf dan dat ze erover las. Net als vanavond!

Shona klopte op Nates ruit; ze kon immers niet aanbellen op dit uur van de nacht. Maar er was geen beweging binnen. Shona probeerde het een tweede keer.

Eindelijk! Nate schoof de gordijnen opzij en opende het raam. Zijn haar, meestal netjes in een scheiding, zat door de war.

‘Wat doe jij hier zo laat?’ vroeg hij. Als Nate eenmaal van zijn beugel af was en hij zijn moeder verbood hem met het kapsel van een brave nerd op te zadelen, zou hij er nog zo slecht niet uitzien. Geen vergelijking met Alfie natuurlijk, maar goed!

‘Heb je het bericht van Alfie niet gelezen?’ *Ontmoetingspunt*, 23.30 bij mij thuis, had haar vriend vanmiddag geschreven.

‘Ja... maar mama en papa... die zitten nog steeds in de woonkamer tv te kijken. Als ze in mijn kamer komen en ik ben er niet, gaan ze helemaal uit hun dak.’

‘Dan mogen ze het niet merken. Leg wat kussens onder je dekbed! Dan denken ze dat je slaapt. Dat heb ik ook gedaan.’

‘Ik weet het niet...’

‘Nathan Wood,’ zei Shona streng. ‘Je laat een dame toch niet alleen de heuvels in rijden op dit uur van de nacht?’

Ze zag Nate met zichzelf worstelen. ‘Goed,’ bracht hij kreunend uit. ‘Ik zal het doen.’

Een paar minuten later haalden ze zijn fiets uit de schuur

en al snel hadden ze Swinton achter zich gelaten en waren ze op weg naar de heuvels.

‘Weet je waarom Alfie wil dat we naar hem toe rijden?’ vroeg Nate hijgend. Zijn fiets had maar drie versnellingen en hij was niet de meest atletische.

‘Nee.’ Het was waarschijnlijk gewoon weer een van Alfies gekke ideeën. Shona vond het maar vreemd dat hij vandaag ook niet naar school was geweest. Normaliter mocht hij van Sylvie niet spijbelen.

Sylvie was de oma van Alfie. Een paar jaar geleden zou Alfie alleen de zomervakantie bij haar doorbrengen, maar op de een of andere manier was zijn moeder, die als actrice in Londen werkte, vergeten hem weer op te halen. En zo was Alfie na de vakantie bij Nate en Shona in de klas beland. Eigenlijk zou hij een jaar hoger hebben moeten zitten, maar hij had in Londen niet vaak lessen gevolgd. Shona wist dit van haar vader, die het op zijn beurt weer van Sylvie had gehoord. Alfie zelf praatte niet graag over zijn tijd in Londen. En hij praatte nog minder graag over zijn moeder. Hij bezocht haar nooit en zij bezocht hem nooit.

‘Als ze dood was, zou het me niets uitmaken,’ had hij eens gezegd. Dat was op zijn twaalfde verjaardag geweest, toen ze op een vlot waren gaan varen op de rivier de Bladnoch. Niet alleen Nate had zichtbaar geslikt bij die woorden, maar Shona ook. Ze wist immers maar al te goed dat het wel degelijk verschil maakte. Alfie kon zijn moeder op elk moment bezoeken als hij van gedachten veranderde. Hij hoefde alleen maar op de trein te stappen.

Shona kon dat niet. Haar moeder was gestorven toen ze nog maar zes jaar oud was.

Nate was werkelijk te benijden! Molly was ongelooflijk

streng, maar ze was er tenminste nog. Hoewel Nate elke avond zijn kamer moest opruimen en voor elke maaltijd moest bidden, bracht zijn moeder hem altijd veel lekkers van haar werk bij Bob's Bakery. Ze bakte ook de lekkerste taarten en cakes en soms mocht Shona haar helpen.

Het tuinhuisje van Alfie lag verscholen achter twee grote kersbomen, die nu – eind maart – al hun eerste knoppen droegen en binnenkort hun volle pracht zouden laten zien. Shona hield van het kersenbloesemseizoen, ook al maakte het haar altijd een beetje verdrietig dat het zo kort was. Al na een paar dagen blies de wind de tere roze bloemblaadjes weg en herinnerde haar eraan dat alles vergankelijk was en niets mooiis eeuwig duurde.

Alfie zat op de groene bank voor de hut en keek uit over de donkere contouren van de heuveltoppen naar de zee. Die lag zwart en glinsterend achter de moerassen in het maanlicht. Shona zag dat hij op een grasspriet kauwde. Het was slechts een kwestie van tijd voordat de grasspriet in zijn mond zou worden vervangen door een sigaret, dacht ze. Dat zou waarschijnlijk allang gebeurd zijn als er een automaat in Swinton was. Maar sigaretten waren alleen verkrijgbaar in de winkel van Jack Pebbles en hij verkocht ze niet aan minderjarigen. Zelfs de dappere Alfie zou niet durven stelen van Jack Pebbles, die altijd een slecht humeur had.

‘Daar ben je dan eindelijk,’ zei hij toen ze dichterbij kwamen, en hij spuugde de grasspriet uit.

‘Waarom was je vandaag niet op school?’ vroeg Shona.

‘En waarom zouden we naar jou toe komen?’ voegde Nate er zwaar ademend aan toe. Het zou hem echt goeddoen om wat minder van Molly's gebakjes te eten, dacht Shona.

‘Ik moet jullie iets vertellen.’ Alfie schoof een beetje opzij zodat Nate en Shona naast hem konden zitten. Toen schoof hij zijn handen in de zakken van zijn baggy broek en strekte zijn lange benen.

‘Mijn moeder was hier vandaag.’ Hij had een stalen uitdrukking op zijn gezicht.

‘Je moeder!’ Nates mond viel open. Shona kon ook niet geloven wat ze net had gehoord. Alfies moeder was altijd een soort geest geweest. Het feit dat ze hier plotseling in levenden lijve was opgedoken, was op de een of andere manier griezelig. En nog griezelijker was wat Alfie er nu met toonloze stem aan toevoegde: ‘Ze wilde dat ik terug naar Londen verhuisde om bij haar te komen wonen.’

‘Nee!’

Shona wist niet zeker of ze dat woord echt had uitgesproken of dat ze het gewoon hardop had gedacht. Alfie zou naar Londen moeten verhuizen! Londen, dat zo ver weg was! Ze zou hem nooit meer zien – of in ieder geval maar zelden. Dan zou ze alleen Nate hebben. Nate, die liever over avonturen las in boeken dan ze zelf te beleven, en die soms ’s middags niet buiten kwam spelen omdat hij aan het studeren was voor school. Vrijwillig...

Sinds Alfie in Swinton-on-Sea was, was haar leven zoveel spannender geworden. Hij mocht niet meer weggaan!

Alfie zei dat zijn moeder een tijdje in een kliniek had gezeten. Omdat ze altijd zo verdrietig was. Maar dat ze nu weer gezond was. Dat ze weer een baan had, niet als actrice, maar in de bloemenwinkel van een vriendin. En ze had een nieuwe vriend, een bankier, en zijn huis was zo groot dat Alfie weer bij haar kon wonen.

‘Maar ik ga het niet doen, ze kan me niet dwingen,’ zei Alfie.

Nu pas realiseerde Shona zich dat ze de hele tijd haar adem had ingehouden. Ze haalde opgelucht adem.

Maar dat was van korte duur want Nate zei: 'Maar ze is je moeder. Als ze dat echt zou willen, zou ze dat toch kunnen?' Hij keek Alfie afwachtend aan.

'Nee, Claudia is niet zo'n soort moeder. Ze was blij dat ze me de hele tijd zo min mogelijk zag,' Alfie grimaste. 'Ik denk dat het hele gedoe toch meer met haar nieuwe vent te maken heeft dan met haar. Hij is wanhopig op zoek naar een gelukkig gezin. Maar dat kan hij vergeten. Voordat ik met hem moet samenwonen, kan ik er maar beter vandoor gaan!'

'Als het echt zover komt, ga ik met je mee,' zei Nate, en Shona's wenkbrauwen schoten omhoog. Wat bezielde hem? Waarschijnlijk had hij nog niet aan Molly opgebiecht dat hij zijn laatste wiskundeopdracht had verknald. Wat de reden ook was voor Nates ongewone roekeloosheid, hij keek nu naar haar op door zijn dikke bril. Hoewel hij de afgelopen weken flink gegroeid was, torende zij nog steeds een klein stukje boven hem uit. *Jij bent aan de beurt*, zei zijn vasthoudende blik.

'Ik ook, natuurlijk,' mompelde Shona, maar ze kon Nates blik niet vasthouden en Alfie kon ze al helemaal niet aankijken. Natuurlijk wilde ze niet dat Alfie wegging! Alleen al bij de gedachte dat hij Swinton weer zou verlaten, voelde haar hart als een koude, zware klomp in haar borst. Alfie was haar allerbeste vriend, zelfs nog iets meer dan Nate, maar met hem weggaan, als het echt zover zou komen... Ze vond het eigenlijk wel fijn om hier te wonen! Papa was soms vervelend, maar zonder haar zou hij niemand hebben om voor hem te zorgen!

Gelukkig leek Alfie haar terughoudendheid niet op te merken. 'Zou je dat echt doen?' vroeg hij, terwijl hij erg ontroerd keek.

‘Natuurlijk!’ Nate knikte gretig. ‘We zijn tenslotte vrienden! En we zijn er altijd voor elkaar. Dat moeten we zweren. Kom op, sta op!’ Hij gaf Shona met zijn elleboog een por in haar ribben, sprong overeind en stak zijn hand op. ‘Ik, Nathan Wood, zweer hierbij dat ik er altijd voor je zal zijn. Wat er ook gebeurt,’ zei hij plechtig.

Ondertussen had Alfie ook zijn rechterhand opgeheven om een eed te zweren. ‘Ik, Alfie Byrnes, zweer hierbij dat ik er altijd voor je zal zijn. Wat er ook gebeurt,’ herhaalde hij Nates woorden. Hij moest zich wel heel ellendig voelen, want hij was meestal degene die de toon voor hen zette.

Shona haalde diep adem en toen legde ook zij de eed af.

‘En nu iedereen bij elkaar,’ beval Nate. Ze sloegen allemaal de handen ineen.

‘We zweren hierbij om er altijd voor elkaar te zijn. Wat er ook gebeurt.’ Hun woorden weerklonken in de stille nacht. De sterren fonkelden boven hen, de wind blies zachtjes door de kersenbomen, en hoewel het hier op de heuvels altijd een beetje kouder was dan beneden in het dorp, voelde Shona zich plotseling heel warm.

Ze hoopte nog steeds dat ze niet gedwongen zou worden om er met hen vandoor te gaan en papa alleen te laten, maar met twee vrienden die zwoeren dat ze er altijd voor haar zouden zijn, wat er ook zou gebeuren, kon er toch niets ergs gebeuren in het leven?

18 jaar later

1

Shona

‘H allo daar!’ Het kale hoofd van Liam verscheen in de deuropening en Shona sloeg geschrokken de laptop dicht. Wat deed die hier al op dit uur?

‘Heb ik je ergens op betrapt?’ vroeg hij geamuseerd.

Shona rolde met haar ogen. ‘Ja, bij de belastingaangifte,’ loog ze.

‘Herinner me er niet aan!’ zei Liam grimassend. ‘Ik moest mijn belastingadviseur plechtig beloven dat ik hem deze keer niet vlak voor Kerstmis de documenten zou sturen.’

‘Hoezo doe je me nu al de eer aan? Het is jouw tijd nog niet!’ Liam kwam meestal alleen aan het begin van de middag naar haar café om een espresso te drinken en een cupcake te eten.

‘Er is op dit moment niets te doen in het Craft Hotel en ik wilde je dit brengen.’ Hij haalde een flyer uit de zak van zijn smetteloos witte koksschort en legde die op haar laptop. ‘Iemand heeft vanmorgen een hele stapel hiervan afgegeven bij het restaurant en ik dacht dat je misschien geïnteresseerd zou zijn.’

Shona bekeek de brochure. Het was een advertentie voor een taartenbeurs. Het had de ongelooflijk creatieve naam Bake

a Cake en vond plaats in Edinburgh in het eerste weekend van april.

‘Ik denk niet dat ik tijd heb om daarheen te gaan.’ Ze zou wel willen... Het zou leuk zijn om een beetje geïnspireerd te worden. En om even weg te zijn uit Swinton. Ze kon zich haar laatste vakantie niet eens herinneren. Maar sinds Isla op het idee was gekomen om een Instagramaccount voor Sweet Little Things op te zetten, had Shona’s dag wel twee keer zoveel uren kunnen tellen! Niet alleen was het café een echte publiekstrekker geworden, vooral in het weekend, maar ook een café in Newton Stewart had haar cupcakes en cakepops opgemerkt en wilde nu dat ze twee keer per week kwam bezorgen. Er was ook een supermarkt, maar die moest ze met pijn in haar hart afzeggen. Nee, ze had zeker geen tijd om naar Edinburgh te gaan voor de beurs! Shona schoof de folder kordaat van zich af.

‘Jammer!’ Liams voorhoofd rimpelde in een treurige groef. ‘Dan heb je geen tijd voor de bakwedstrijd. De winnaar krijgt niet alleen 2500 pond, maar ook een contract voor een bakboek. Ken je Uitgeverij Blueberry?’

Ja, die kende ze. De uitgeverij was niet alleen gespecialiseerd in fantasierijk gebak, maar ook in overvloedig gedecoreerd gebak, en ze had twee boeken uit hun assortiment op haar plank staan.

Hm! Shona beet op haar onderlip. Plotseling leek de wedstrijd haar niet meer zo oninteressant. Ze droomde er stiekem al van om een bakboek uit te geven, met haar naam erop en haar recepten erin, sinds ze voor het eerst samen met Molly een kerstcake had gebakken. Ze hadden hem versierd met glinsterende witte fondant, waarop ze dennenboompjes van groengekleurde marsepein hadden gezet. Nate had daarna alle

versieringen opgegeten en overgegeven. Hoeveel jaar was het geleden? O god, al meer dan twintig! Shona haalde de flyer weer tevoorschijn.

‘Ik wist dat ik je daarmee zou pakken.’ Liam wreef geamuseerd in zijn handen. ‘En natuurlijk zou ik mezelf opofferen en je vergezellen naar Edinburgh.’ Hij vouwde de flyer open en tikte op een plek. ‘Het staat er allemaal op!’

Wie versiert de mooiste taart? Of het nu gaat om taart met motief, suikerbloemen of uitgesneden taart, we zijn op zoek naar de meest getalenteerde taartkunstenaar van 2022! Iedereen die onze favoriete calorieën kunstig kan verpakken en voor wie een taart meer is dan alleen een toetje, mag meedoen. Het motto van dit jaar is ‘Waar de liefde woont’.

Shona snoof. Met het oog op de verleidelijke prijs had ze er nog net een nanoseconde over nagedacht om de uitdaging aan te gaan en mee te doen aan de wedstrijd, ondanks haar gebrek aan tijd, maar met het oog op dit stomme motto verwierp ze het idee weer. *Waar de liefde woont?* Waar zou die wonen? Als die al ergens woont, dan in een paddenstoel. Je vergiftigde jezelf als je er een at.

‘Het gaat echt niet.’ Shona stond op. ‘Taarten zijn geen cupcakes, en ik weet niet waar mijn hoofd momenteel is door al het werk.’ Ze wees door de open kantoordeur de bakkerij in, waar honderden cupcakes op dienbladen lagen opgestapeld. ‘Ze moeten de komende uren allemaal versierd worden. Half Swinton heeft hartvormige cupcakes bij me besteld voor morgen.’

‘Arm ding! Zal ik je helpen?’

‘Nee, niet doen!’ Shona kon het niet nalaten om te grijnzen.

Liam was een begenadigd kok en zijn toetjes waren ook heel behoorlijk, maar ze kon zich niet voorstellen dat hij het voor elkaar zou krijgen om het roze glazuur met zijn grove poten op de cupcakes te spuiten en vervolgens de kleine bordeauxrode suikerhartjes in het schuimige mengsel te drukken.

‘Je moet toch veel voorbereiden voor Valentijnsdag morgen!’

‘Ja, maar om jou te steunen, mijn schoonheid, zou ik mijn eigen werk op een laag pitje zetten!’ Liam legde een hand over zijn hart en keek haar trouwhartig aan.

Shona onderdrukte een glimlach. ‘Je bent een vreselijke slijmbal! Ga nu je werk doen en laat mij het mijne doen!’

Ze nam Liam mee naar buiten. Leunend tegen de deurpost keek ze toe terwijl hij de straat overstak en in het Craft verdween. Ze had nog steeds de flyer van de taartenbeurs in haar hand. Wat aardig van hem om haar de flyer te brengen, ook al was het uitgesloten dat ze aan de wedstrijd zou deelnemen. Shona wist dat Liam niet alleen zijn liefde voor haar uitsprak, maar ook voor elke half respectabele vrouw onder de dertig, maar hij was echt een goede vriend. En de enige die ze nog had...

Er was nu van alles gaande in het café. Alle tafels waren bezet en Isla liep rond met een dienblad. Naar haar maatstaven was ze vandaag wel heel conservatief gekleed: een strakke zwarte broek, hoge laarzen, een witte blouse met ruches en daarover een gestreept gilet.

‘Komt het goed met je?’ vroeg Shona.

‘Natuurlijk!’ antwoordde Isla op haar nonchalante manier die zo populair was bij de gasten.

Shona was blij dat Isla aan het begin van het jaar haar baan bij de kapsalon had opgezegd om in mei een baan te krijgen

als socialmediaconsultant bij een whiskystokerij in de buurt van Edinburgh. Tot die tijd overbrugde ze de kloof door te helpen bij Sweet Little Things. Shona moest ervoor zorgen dat ze snel een vervanger voor Isla vond, want zonder hulp zou ze het werk helemaal niet aankunnen. Tenminste niet als ze meer dan vier uur per nacht wilde slapen.

Het was gek wat er van het voormalige Swinton Café was geworden. Toen Shona het vier jaar geleden had overgenomen van de vorige eigenaar Olivia, had het café eruitgezien zoals veel cafés in het Verenigd Koninkrijk: een beetje stoffig, met brokaten gordijnen, behang met gouden ornamenten en olie-verfschilderijen aan de muren.

Shona had altijd van de nostalgische, traditionele sfeer van het Swinton Café gehouden, maar het was er ondanks Olivia's uitstekende gebak nooit bijzonder druk geweest. Slechts zelden had iemand die niet uit de buurt kwam de weg ernaartoe gevonden. En daar was aanvankelijk ook geen verandering in gekomen nadat Shona het café had overgenomen.

‘Ben je echt verbaasd?’ had Isla spottend gevraagd toen Shona haar hart bij haar had uitgestort. ‘Het is hier allemaal zo donker en benauwd!’ Met een beteuterd gezicht had ze een van de olijfgroene kwastjes die aan de gordijnbanden hingen tussen haar wijs- en middelvinger genomen. ‘Het café ziet eruit alsof William Wallace hier zijn taart heeft opgegeten.’

‘Niet overdrijven,’ had Shona geprotesteerd. De Schotse vrijheidsstrijder had in de dertiende eeuw geleefd.

Maar Isla had zich niet laten afschrikken. ‘En ook al weet ik dat je altijd alles schoonhoudt...’ – ze streek met haar wijsvinger over een van de sierlijke gouden fotolijstjes – ‘... het ziet eruit alsof het al maanden niet is afgestoft. Je moet dringend aan branding gaan doen.’

Shona had toen nog niet geweten wat branding was, maar ze had er met tegenzin mee ingestemd dat Isla 'iets uitprobeerde'. Er moest iets gebeuren, want ze had het café niet veel langer open kunnen houden.

Maar Shona had niet verwacht dat dit vallen en opstaan het aloude café zou veranderen in een witte en roze prinsessendroom, waar alleen de eenhoorn voor de deur nog ontbrak. Ze had ook niet verwacht dat Isla's concept echt zou werken. Vooral niet omdat ze Shona had overgehaald om een paar decoratieve artikelen ernaast aan te bieden en zich te richten op cupcakes en cakepops in plaats van taarten en cake. Taarten en cake zijn alleen voor oude mensen, had Isla gezegd. Ze was niet ingegaan op Shona's tegenwerping dat die er genoeg waren in Swinton. 'Ze kunnen naar Sally's gaan,' had ze gezegd. De eigenaar van de Old Bank Bookstore trakteerde haar klanten al heel lang op thee, koffie en taart.

Voordat Shona weer verderging met het versieren van haar hartvormige taarten, ging ze even achter haar laptop zitten. Kort voordat Liam haar kleine kantoortje was binnengedrongen, was er een nieuwe niet-verzonden brief binnengekomen op het e-mailadres van haar blog 'Wat ik je wilde vertellen'. En hoewel ze nu meerdere van zulke brieven per week ontving, kon ze elke keer nauwelijks wachten om ze te lezen.

Maar goed dat ze haar laptop eerder snel genoeg had dichtgeklapt! Liam had het vervelende vermogen om haar geruisloos te besluipen als een kat, ondanks zijn grootte. Ze moest er niet aan denken dat hij een glimp van haar blog zou opvangen! Ze wilde niet dat iemand wist wie er achter 'Wat ik je wilde vertellen' zat, dus beheerde ze de blog onder een pseudoniem. Miss Lettrix was een neologisme van Letter en Matrix – geïn-

spireerd op Shona's favoriete film.

Shona liet haar handen even rusten op het deksel van de laptop voordat ze hem openklapte. Ze wilde niet dat iemand wist dat ze Miss Lettrix was, dat zou te veel vragen oproepen. En niemand mocht weten dat de eerste van de niet-verzonden brieven op deze blog van haar afkomstig was.

Shona ging naar de 'Wat ik je wilde vertellen'-pagina. De laatste brief was van ene Emmy uit Nevada. Emmy had hem geschreven aan haar middelbareschoolliefde, maar had niet de moed gehad om hem te versturen. Nu wilde Emmy dat Shona hem op haar blog zou publiceren. Emmy had haar niet verteld waarom, maar Shona wist dat het goed was om eindelijk woorden los te laten die lange tijd waren achtergehouden. Om andere mensen te laten zien dat ze niet alleen waren met hun problemen, dromen en verlangens. Om hen aan te moedigen hun brieven te sturen, ondanks hun angsten. En omdat je hoopte dat de woorden op de een of andere manier de persoon zouden bereiken voor wie ze bedoeld waren, hoe onmogelijk dat in Shona's geval ook was!

*Lieve M.! Over twee weken zijn we klaar met school en gaan we
voorgoed onze eigen weg,*

Zo begon Emmy, en Shona voelde een weemoedige glimlach om haar lippen kruipen. Het meisje leek nog zo jong. Als ze de brief pas geleden had geschreven, was ze net klaar met de middelbare school. Shona was ongeveer even oud geweest toen ze Alfie had ontmoet. Ze las verder:

*We zijn al een tijdje geen stel meer, maar ik wil je toch bedanken
dat je de afgelopen vier jaar bijna elke dag in mijn leven was.*

Jij was de eerste jongen aan wie ik mijn hart gaf en de eerste die het brak. En hoewel ik nog steeds niet alle stukjes heb verwerkt, heb ik er geen seconde spijt van dat ik je vriendin ben geweest. Weet je nog dat we vorig jaar samen naar The Fault in Our Stars keken? Jij vond het niets, maar voor mij is het een van de beste films ooit, en in een van mijn favoriete scènes zegt Angus tegen Hazel Grace: 'Je kunt niet kiezen of je gekwetst wordt, maar je kunt wel meebeslissen over wie je pijn doet. Ik ben blij met mijn keuze.' Dat ben ik ook!

Shona kwam niet verder. Als ze haar ogen al een beetje vochtig had voelen worden tijdens Emmy's eerste paar zinnen, dan waren de woorden op het scherm nu voorgoed aan het vervagen. Shona kende *The Fault in Our Stars* niet, maar die woorden van het filmpersonage Angus aan deze Hazel Grace... ze waren prachtig. Net als Emmy's woorden aan de anonieme M.

Zou ze Alfie hebben bedankt omdat hij de eerste was die haar hart brak? En dat keer op keer? Zeker niet! Maar ze had ook geen enkele dag met hem willen missen.

Genoeg nu! Ze had vandaag echt geen tijd voor zulke sentimentele dingen! Shona klapte haar laptop krachtig dicht. Pas als de laatste cupcake perfect versierd was, zou ze hem weer openen en Emmy's brief verder lezen. Hoofdschuddend stond ze op. Wat een idioot moest die M. wel niet zijn om eerst een meisje als zij pijn te doen en haar dan te laten gaan! Maar helaas was hij geen uitzondering. Helaas wezen de brieven die Shona ontving zelden op een goede afloop.

Met een zucht ging Shona de bakkerij binnen. Hartvormige cupcakes zo ver het oog reikte stonden op haar te wachten om versierd te worden. Zoveel liefde! Ze veegde haar ooghoeken

nog een laatste keer af met haar wijsvingers, pakte toen de poedersuiker, custardpoeder en de intussen opgewarmde boter van het schap en ging aan de slag.